

Chương 48

Sở Dật Đình dụ dàng (3)

Cho dù võ công Sở Dật Đình cao thế nào, nội công sâu thế nào, lúc này, hắn đã thay đổi sắc mặt.

Chỉ có một mình hắn, cho dù như thế nào hắn cũng có thể tìm cách chạy trốn, cùng lắm thì liều cá chết lưới rách với người của Lương Hồng Xu.

Nhưng bây giờ bên cạnh hắn lại có một Tô Hồng Tụ.

“Người rút cuộc muốn như thế nào?”

Mặt Sở Dật Đình không chút thay đổi, hít sâu một hơi, cố gắng ổn định cảm xúc giận dữ của mình.

“Ta muốn thế nào, không phải Dật Đình ca ca đã sớm biết sao?”

Lương Hồng Xu vẫn hết sức u oán, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ hơi hài lòng, bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết không chút kiêng dè di động trên lồng ngực màu lúa mạch của Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình nheo mắt lại, tròng mắt đen thâm thúy âm trầm nhìn Lương Hồng Xu: “Ta và nàng ấy chỉ là bèo nước gặp nhau, vốn không như người nghĩ, người thả nàng ấy ra đi.”

Nghe vậy, ánh mắt Lương Hồng Xu sáng lên, sắc mặt tái nhợt lập tức hơi hồng nhuận: “Ta biết, Dật Đình ca ca, ta đã sớm biết, chẳng qua huynh chỉ đang giận ta, thật ra trong lòng huynh vẫn luôn có ta...”

Lương Hồng Xu nói xong, nhón chân chân, khuôn mặt đỏ bừng hôn một cái lên gò má Sở Dật Đình.

Một cái hôn này, toàn thân Sở Dật Đình căng cứng, gân xanh trên khuôn mặt tuần tú nhảy lên, hầu kết hơi động đậy, tỏ vẻ muốn nôn.

Tô Hồng Tụ ở bên cạnh nhìn thấy mà mắt chữ A mồm chữ O, khâm phục không thôi.

Lương Hồng Xu kia, thật sự là da mặt dày, vô sỉ thấp hèn đến mức thiên hạ vô địch, người thần đều căm phẫn.

Rõ ràng từ đầu đến cuối Sở Dật Đình đều tỏ vẻ chán ghét nàng ta, không thể nhìn được, rút cuộc nàng ta nhìn ra từ đâu, trong lòng Sở Dật Đình có nàng ta?

Từ khi Tô Hồng Tụ hóa thân thành người, từng đọc vô số tâm tư người, nhưng vẫn là lần đầu tiên đọc được vô liêm sỉ như thế, tự mình cảm thấy hài lòng, ngoại trừ chính nàng ta, không để bất kỳ kẻ nào vào mắt.

Bởi vì Lương Hồng Xu là đệ nhất mỹ nữ Đại Lương, từ nhỏ lại được Lương đế nuôi dưỡng, ý mình rất cao, tự cho rằng tất cả nam nhân trên đời này đều sẽ ái mộ mình, trên đời này không có nam nhân nào thấy nàng mà không thần hồn điên đảo, ý loạn tình mê.

Nam nhân yêu nàng, mê mẩn nàng đều là đạo lý hiển nhiên, lẽ đương nhiên, nếu nam nhân hờ hững nàng, nhìn như không thấy, vậy nhất định là lạt mềm buộc chặt, cố gắng trấn tĩnh.

Tô Hồng Tụ vốn không hề có hứng thú với Lâm Hạo Hiên, nếu không phải nhất định phải báo thù thay cho chủ nhân thân thể này, nàng vốn không muốn đi quen biết Lâm Hạo Hiên.

Nhưng mà bây giờ nàng lại đột nhiên sinh ra hiếu kỳ nồng đậm với hắn, rốt cuộc là mẫu nam nhân như thế nào, lại có thể mê đắm nữ nhân như Lương Hồng Xu này đến vậy?

Lâm Hạo Hiên kia, có phải mắt mù hoặc đầu xảy ra vấn đề không?

“Bản thân đi cẩn thận, hừng đông đã về đến nhà.” Sở Dật Đình theo Lương Hồng Xu rời khỏi khách điểm, lúc đi qua cửa, đưa lưng về phía nàng, thản nhiên nói.

Tô Hồng Tụ lại không vui.

Lương Hồng Xu tỏ vẻ dâm đảng như vậy, nàng vốn không cần dùng thuật đọc tâm với nàng ta, cũng biết nàng ta ép Sở Dật Đình đi theo mình làm cái gì.

Lập tức niệm một khẩu quyết ẩn thân, vụng trộm đi theo phía sau hai người.

Mới vừa ra khỏi cửa chính khách điểm, chỉ thấy Lương Hồng Xu tỏ vẻ xuân sắc mà đút một viên thuốc màu đen vào trong miệng Sở Dật Đình: “Dật Đình ca, chờ ta đưa thân thể cho chàng, thì lập tức đi tìm Lâm Hạo Hiên từ hôn.”

Nghe được khiến Tô Hồng Tụ nôn mửa, Sở Dật Đình không đổi sắc mặt, chỉ nhàn nhạt quét một cái qua Lương Hồng Xu, không chống lại, cũng không nói bất kỳ lời nào với nàng ta.

Lương Hồng Xu ép Sở Dật Đình lên một chiếc xe ngựa, nhưng bản thân nàng ta vẫn chưa lên xe, một mình vội vã chạy đến trước đoàn xe, không biết đã làm gì.

Tô Hồng Tụ lập tức lên xe ngựa theo Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình đang vận công ép thuốc, đột nhiên thấy cặp mắt long lanh, câu hồn đoạt phách của Tô Hồng Tụ xuất hiện, không khỏi ngẩn ra: Nàng xuất hiện từ đâu?

Nhưng nghĩ lại, Tô Hồng Tụ là yêu không phải người, đương nhiên có thể làm việc người khác không thể.

Không khỏi lộ ra vẻ mặt mong đợi với nàng, Tô Hồng Tụ khó có thể thấy được Sở Dật Đình dùng vẻ mặt này nhìn nàng, ngày trước hẳn nhìn nàng, vẫn lạnh như băng, chẳng thêm ngó tới, lần này, cuối cùng đến lượt hẳn cầu cạnh nàng, không khỏi đắc ý, cười hì hì đá lông nheo với hẳn.

Mặt Sở Dật Đình lập tức trở nên cứng ngắc, Tô Hồng Tụ cũng không nhìn hẳn, đôi tay nhỏ bé bận bịu không nghỉ, lục lọi khắp người Sở Dật Đình, không biết tìm cái gì ở đây.

Phía trên không tìm được, tìm phía dưới, phía dưới không tìm được, định đưa tay nhỏ bé kéo dây lưng Sở Dật Đình, còn định thò xuống phía dưới tìm tòi đến cùng.

Sở Dật Đình thấy Tô Hồng Tụ để tay tại vị trí kia, mặt đen sì rồi.

Tô Hồng Tụ vui lên, đáng lẽ ra nàng không định tiếp tục di chuyển xuống phía dưới để tìm, nghĩ đến vị trí kia cũng sẽ không có, nhưng nhìn sắc mặt Sở Dật Đình, không khỏi càng lên mặt, bàn tay nhỏ bé xoẹt một tiếng kéo dây lưng Sở Dật Đình xuống.

“Hả, đây là cái gì? Sao người có ta không có.” Tô Hồng Tụ tỏ vẻ hiếu kỳ, nhìn chằm chằm vào chỗ đó của Sở Dật Đình, ngắm nhìn, dường như thấy không rõ lắm, còn đưa khuôn mặt nhỏ tới.

Bàn tay nhỏ bé lại hết nhào nặn rồi bóp véo, rất vui vẻ.

Mặt Sở Dật Đình đã đen như đất nồi rồi, muốn đẩy Tô Hồng Tụ ra, nhưng dưới thân lại dâng lên cảm giác tê dại, lại như thiêu đốt, cả đời hẳn cũng chưa từng trải qua.

Khi Sở Dật Đình sợ run, Tô Hồng Tụ đã sớm buộc lại dây lưng cho hẳn rồi.

Vẻ mặt vô tội, tràn đầy nghi ngờ nhìn hẳn: “Thuốc đâu? Vừa rồi nàng ta cho người ăn thuốc, sao ta tìm không thấy?”

Thì ra Tô Hồng Tụ không ngừng sờ trên dưới người Sở Dật Đình, là muốn dùng pháp thuật cảm viên thuốc Sở Dật Đình vừa nuốt.

Nhưng liếc mắt nhìn Sở Dật Đình, hả, đây là sao?

Trong lòng Tô Hồng Tụ hiếu kỳ, không nhịn được thò ngón tay chọc chọc gương mặt đỏ đến như trái cà chua của Sở Dật Đình.

Chơi thật tốt, hả, sao hẳn không quát mình? Sao mặt của hẳn ứng đỏ như vậy? Vừa rồi mình làm cái gì chứ?

Nghĩ đi nghĩ lại, lại đưa tay nhỏ bé sờ đến vị trí vừa rồi, cảm chặt nơi đó, dùng sức xoa nhẹ hai cái.

Sở Dật Đình đột nhiên nhắm mắt lại, nghiêng đầu đi, mặt đỏ gần như muốn nhỏ ra máu.

Đúng lúc này, màn xe bất ngờ nhấc lên, Lương Hồng Xu vui mừng cất giọng: “Dật Đình ca ca, chúng ta đã đến, a – sao ngươi cũng ở đây?”

Một câu cuối cùng, biến thành âm thanh sắc lạnh, giận dữ the thé gào lên.

Gọi như vậy, Sở Dật Đình lập tức tỉnh táo lại.

Hắn tự tay ôm eo Tô Hồng Tụ, thân thể bay một phát ra, xông ra khỏi xe ngựa.

Biến cố lần này, động tác mau lẹ! Khiến đám người Lương Hồng Xu không phản ứng kịp!

Nhưng mà, lúc này người nàng mang tới, mỗi người đều là cao thủ đứng đầu.

Bởi vậy, Sở Dật Đình mới bay ra chưa tới năm mươi mét, bọn họ đã theo kịp sát nút rồi.